

המשמעות הרוחנית של שיטות פוליטיות

שלום, ידידי האהובים. מי ייתן והברכות הניתנות יגעו בחלק העמוק ביותר בהווייתכם כך שתדעו לנצח את תפארת האמת הפנימית ביותר שלכם; כך שתאבדו את הפחד מהאמת הפנימית ביותר שלכם; כך שהמחויבות שלכם לכלל הווייתכם תהיה יותר ויותר מעוגנת במסירות שלכם לנתיבכם.

יותר ויותר אתם מגלים שהכאב ממנו רציתם להימנע מפנה מקום לשמחה – שמחה שלא היתה יכולה להגיע אילולי פגשתם את הכאב. יותר ויותר אתם מגלים, יקיריי, שכאשר אינכם פוחדים ואינכם מתחמקים מהשליליות, מהעיוות ומן ההרסנות שהם חלק מהווייתכם – אף שרק חלק קטן – מתרחשת אלכימיה אלוהית אשר מניבה אינטגרציה וטרנספורמציה אמיתיות בהוויה הכוללת שלכם, בתהליך הולך ומעמיק. יותר ויותר מכם גילו לחוד שכך הדבר, אף שהמכשולים/הקשיים נראו עצומים לפעמים. אלה תמיד נראים גדולים הרבה יותר משהם באמת. ככל שיותר מכם מתגברים בנפרד על המחסומים הפנימיים, על הפחדים חסרי התועלת ועל התנגדות פנימית מיותרת, כך גדל גם כוחה של הקהילה שלכם, קרקועה במציאות, ובשמחה ובשפע.

להרצאה זו הודעתי על נושא יוצא דופן במקצת, אבל תראו שהוא משתלב ברצף ההרצאות ויש לו משמעות אינטגרלית לתהליך האישי שלכם, הן כחידים והן כקהילה. הנושא הוא המשמעות הרוחנית של שיטות פוליטיות. אדבר על השיטות הפוליטיות המוכרות לכם ביותר במישור הארצי בשלב זה באבולוציה שלכם, אסביר את מקורה האלוהי של כל שיטה ואת העיוות בכל אחת. אחר כך אראה לכם איך כל אחת מהשיטות הללו, בביטוייה האלוהיים כמו גם המעוותים, היא המציאות בעולמכם הפנימי. מכאן נוכל להתקדם ולקבל, אולי, תמונה בהירה יותר של פוליטיקת העידן החדש.

הבה ניקח תחילה שיטה שכבר כמעט נעלמה, אך עדיין מוכרת בעולמכם, והבה נסווג אותה בקטגוריה אחת כמונרכיה ופיאודליזם. מה הם מקורותיו האלוהיים של הפורמאט הזה ומה הם עיוותיו? המשמעות והמקור האלוהיים והאמת הפנימית של שיטות אלה מקורם בבני אדם מסוימים ומפותחים ביותר, המודעים באופן מלא לאחריותם. התפתחות תמיד מטילה אחריות, ואלה שמוכנים לשאת באחריות יכולים, לפי החוק האלוהי הנצחי, ובהתאם למחויבותם לתפקיד, להרגיש שזכותם ליהנות מפריוילגיות נלוות. אדם שאינו מוכן לשאת באחריות לא הרוויח את הזכויות האלה; ייתכן אפילו שהוא מרגיש אשם מכדי לרצות אותן, או שהוא עומד במריו עד כדי כך שהוא רוצה לגנוב אותן, והוא מצדיק זאת בטענה שאלה שהרוויחו אותן [ביושר] הם לא הוגנים ופוגעניים. עכשיו, אפילו אם הסמכות מנוצלת לרעה, אלה שאינם מוכנים ליטול את המשימה התובענית ולהנהיג, אינם צודקים בהתמרדותם. המרי לא יהיה נחוץ אם ימלאו את התנאים המזכים אותם בפריוילגיות הנחשקות שמעוררות את קנאתם. הן מעוררות קנאה רק כאשר מחירן לא משולם.

אלה שמתמסרים באופן מלא לתפקידיהם כמנהיגי אומות וממשלות, מבצעים [discharge] את אחריותם בהתאם לחוק האלוהי. הם מובילים ומנחים את אלה שאינם רוצים לבצע את המשימות הכרוכות בתפקיד זה, הכולל קשיים רבים, כמו גם פריוילגיות. מנהיגות דורשת משמעת-עצמית רבה שהמתפנקים אינם ששים להפעילה. הוויתור ההכרחי והוולונטארי לעתים קרובות על סיפוקים מידיים נדחה על הסף על ידי המונהגים, אך בד בבד, המונהגים גם מרבים להתרעם על המנהיגים. המונהגים אינם רוצים להסתכן בחשיפה, בביקורת, בהשמצות ובעוינות, אשר אלה שבאור הזרקורים חייבים להיות חזקים מספיק כדי לשאת. בהחלט קל הרבה יותר להיות מונהג מאשר להנהיג, להיות אזרח רגיל מאשר מנהיג של אומה. המונהג יכול להרשות לעצמו להיות עצל, אם כי העצלות אינה בהכרח פיזית. זו יכולה להיות עצלות של המיינד, עצלות הרוח, עצלות האומץ, עצלות הלב.

מנהיגים יוצרים [לעצמם] תומכים, ובהתמסרות מוחלטת לתפקידם, נותנים את המיטב. הם משתמשים בכוחם לטובת הכלל. הם אינם נמנעים מאי הנוחות האישית הכרוכה בתפקיד. זוהי, במובן הרחב, המציאות האלוהית במשטרים של מונרכיה ופיאודליזם.

קל לראות איך הדבר יכול להתעוות בידי בני אדם עריצים, אנוכיים או חסרי אחריות, המנצלים את כוחם לרעה ומשתמשים בו להשגת רווח חומרי או כוח לעצמם, ומשבשים את הליכי הצדק, החוק, היופי, ההגינות וההתערבות האלוהית [divine intercession]. המנהיג האמיתי, המלך אם תרצו, שאוחז בהגה הספינה, הוא תמיד ערוץ להשראה אלוהית. אם ההשראה אינה מבוקשת ואינה מוצבת מעל לכל, אזי ניצול לרעה הוא התוצאה.

כששיטות אלה הופיעו בעולמכם הארצי, זהו המסר שהיה טבוע בהן. הן הופיעו כאשר האנושות באופן כללי לא היתה מסוגלת או מוכנה או מפותחת דיה ליטול אחריות לשלטון-עצמי [self-rulership]. לכן אנשים נזקקו להדרכה [להנהגה?]. ברור כמובן שאין צורך להרבות בפרטים על מנת להראות איך התפקידים האלה לא תמיד התמלאו כראוי, אף כי בהתחלה, הוויות מפותחות ביותר באו לעתים תכופות לגלגול-חיים כדי למלא משימות מסוג זה. אך במוקדם או במאוחר הפיתויים הוכחו כחזקים מדי. בעקבות המנהיגים המפותחים באו אחרים, שתפסו את השלטון בכוח או מניפולציה וניצלו לרעה את מעמדם וכוחם.

איך השיטה הפוליטית הזו קיימת בעולמו הפנימי של בן אדם? גם את זה לא קשה במיוחד לראות ידיו. כולכם גיליתם שבכל אדם טמון כישרון מסוים להיות מנהיג בדרך זו או אחרת; כישרון ליטול אחריות ולשרת מטרה. לא משנה עד כמה קבורים עשויים הכישרונות האלה להיות בהתחלה, ניתן לעורר אותם ממצבם הרדום ובסופו של דבר הם תמיד יכולים להביא את האינדיבידואל לנתיב התמרה. אם אינכם מטפחים כישרון זה, אתם תהיו בין המונהגים, עם הרבה פחות זכויות ופריבילגיות. [כי] כך אתם רוצים זאת. אם אינכם רוצים את המשימה הגבוהה יותר, שהיא ליטול אחריות ולהנהיג, לעמוד במקום חשוף, לסכן את כל מה שנלווה לכך לצורך שירות אמיתי למטרה גבוהה, כי אז אין לכם כל זכות להתלונן כשאחרים מבצעים את התפקיד. ואני מדגיש פעם נוספת שהדבר יכול לחול על כל ביטוי סמוי, ולא בהכרח להתבטא בתפקידי מנהיגות או מדינאות חיצוניים. אפשר להיות מורה בבית ספר, אפשר לפקח על אחרים במשרד, אפשר לבצע כל משימה/תפקיד עלי אדמות ולהיות, במסגרת התפקיד, מנהיג, "מלך", או פשוט מונהג. לשני התפקידים יש ערך והבדלים מובחנים משלהם. אך כאשר המונהג מתנגד לכישרון שלו – או שלה – להפוך למנהיג בזכות עצמו, היכן שלא יהיה, ואז מתמרד נגד ההנהגה שהוא מסרב ליטול על עצמו כי הוא עצל מדי, פוחד מדי, אנוכי מדי, מתפנק מדי, הוא עושה אי צדק וחוסר הגינות חמורים בדיוק באותה המידה כמו שליט המנצל את כוחו לרעה.

לא משנה היכן טמונים הכישרונות שלכם, אתם מכילים את האפשרות למנהיגות [rulership] גבוהה יותר במובן הטוב ביותר של המילה. מנהיגות [rulership] אינה מתבטאת רק באופן פוליטי. היא יכולה להתבטא בכל תחומי החיים. ראשית, הכישרון הטבעי להיות מנהיג או שליט צריך להיות מופנה כלפי עצמכם, להיות ביטוי של תהליך אינטגרטיבי. פירוש הדבר הוא היכולת להפעיל מידה מסוימת של משמעת, של תקיפות/החלטיות, של חוסן, לא להיכנע לפיתוי להתפנק. שליט חלש שאינו רוצה הטרדות ומוותר על משמעת בריאה והכרחית, הוא אשם בדיוק באותה המידה כמו השליט החמור-מדי, הקשה, הסגור לרגשי הלב, לחמלה, זה שלעולם לא מרפה מן השליטה שלו או שלה. אף אחד משניהם לא יכול למצוא את האיזון בין משמעת להרפיה ואת הידיעה האינטואיטיבית מתי מתאימה האחת ומתי השנייה.

משמעת לא יכולה לשמש כלפי אחרים בצורה הוגנת ומאוזנת אם היא לא משמשת בראש ובראשונה כלפי העצמי. אם היא קיימת רק כלפי אחרים בעוד העצמי מתפנק – כדרכם של מנהיגים רבים בעבר ובהווה – כי אז מתחולל חוסר איזון פוגע. משום כך הנתיב מלמד בראש ובראשונה, ועם דגש ברור, משמעת-עצמית. אין אפשרות לטיהור-עצמי וטרנספורמציה בנתיב זה אלא אם כן נרכשת משמעת-עצמית ומשמשת כל העת כנגד ההתנגדות האורבת תמיד בפתח, ההתנגדות לנוע ולהתגבר. רק כאשר השתלטתם על התנגדות זו במידה ניכרת יכול השלטון שלכם באחרים להתפתח באופן אורגני – כמו למשל הגשת-עזרה [helpership], ללמד, או כל תפקיד אחראי אחר בקהילה.

בתוך מערך הנשמה שלכם עצמכם, שני ההיבטים קיימים – גם המלך וגם המונהג, או האזרח מחוסר האחריות. האחד עשיר, האחר עני. לאחד יש זכויות, לאחר אין. איך אתם מקצים את האנרגיות והכיוונים שלכם בבחירה מה לטפח בדרככם להיפתחות [unfoldment]? האם אתם מתעללים/משתמשים לרעה בעיקרון הכפול הזה שבכם? אם אתם מתעללים באחד, אזי בהכרח גם בשני, כי אלה שני חלקיו של שלם אחד. איך אתם מגיבים כלפי אותן עמדות בתוכם שרוצות לרמות, שרוצות לקבל את התוצאות בלי להרוויח אותן, שרוצות שיהיה להן קל ככל האפשר ולקבל בחינם סיפוקים שלא הורווחו ביושר ובאמצעות כל מה שבן אדם מסוגל לתת. אם אתם מצייתים, בתוך עצמכם, למשמעת האמורה, כי אז אתם רוכשים/מרוויחים סמכות [earn authority], במובן הטוב ביותר של המילה, בסביבתכם המיידית. או אז, "עיקרון המלך" שבתוך נשמתכם פועל באופן הרמוני, משמעותי והולם כלפי "עיקרון האזרח האחראי" שבתוכם.

עמדה זו יכולה אז להיפתח [unfold] כלפי הסביבה החיצונית והיא תישען על קרקע מוצקה מאוד. דבר זה הוא המונרכיה והפיאודליזם במובנם האלוהי, לא במובן המתעלל. הדבר חייב להתקדם, כמו כל צמיחת תאים, מהפנים החוצה. אתם מתחילים עם עצמכם; בהמשך, אחרי שביססתם די הצורך את שלטונכם-העצמי [self-rulership], המנהיגות שלכם רוכשת תחום-השפעה קטן שנוצר באופן טבעי, כמעט בלי כוונה חיצונית מצדכם, ניתן לומר. הוא [תחום השפעה של המנהיגות שלכם] גדל כמו עץ, בכל תחום שבו אתם מפעילים את כישרונותיכם המולדים וממלאים את משימתכם.

ככל שגדל שיעור קומתכם הודות להתפתחותכם המתמשכת, כך מתרחבים גם תחום ההשפעה שלכם וכוחכם החיובי ומקיפים מספר גדול יותר של "מונהגים". או אז, מונרכיה יפהפייה, הרמונית ואורגנית מקבלת את ביטויה האלוהי בחייכם האישיים, ביטוי שיכול, במקרים מסוימים, להתרחב אל התחום הציבורי בחיים החיצוניים, אם כך נקבע [if it is so ordained]. זהו אם כן המודל לשיטה הפוליטית הפיאודלית והמונרכית [מלוכנית], שהיא חלק מסדר הדברים.

אולם גם הקטגוריה השנייה שברצוני לדון בה היא חלק מסדר הדברים. הבה ניקח את הסוציאליזם והקומוניזם כקטגוריה אחת. מה הם הביטוי והמשמעות האלוהיים בשיטות אלה? לא תתקשו לראות שהרעיון כאן הוא שוויון [equality], צדק והגינות לכל. לכאורה יש כאן סתירה, אם בו בזמן אני אומר שלא כל הישויות מפותחות במידה שווה, חלקן חזקות יותר, חלקן אמיצות יותר, וחלקן מצוידות טוב יותר וראויות יותר לתפקיד [position, עמדה] המיוחס של הנהגת מדינה, חברה או ציוויליזציה, של קבוצת אינדיבידואלים, של עסק או מה שלא יהיה. במובן זה, אנשים אינם שווים כמובן. האם זו באמת סתירה? בהחלט לא. בגלל הרוח הדואליסטית של התודעה האנושית, דברים שאינם סותרים נראים לעתים תכופות כסותרים. כך שבעת ובעונה אחת נכון לומר שאנשים נבראו שווים, וגם שהם אינם שווים מבחינת הביטוי, ההתפתחות וכיווני הרצון שלהם, אינם שווים בבחירות שהם עושים מדי יום ומדי שעה בחייהם. אנשים אינם שווים ברגשות, במחשבות בהחלטות ובמעשים שלהם. הייתם אומרים שמבוגר וילד הם שווים בכל הנוגע לערכם המולד. אך הם ודאי לא שווים בביטוי החיים שלהם. כך שניתן לומר שאין סתירה באמירה שהם שני הדברים, גם שווים וגם לא שווים.

צורת הממשל שבה כולם מושווים [equalized] היתה בפירוש תגובה לשימוש לרעה [abuse] במונרכיה ופיאודליזם. חוסר השוויון המאפיין את המונרכיה והפיאודליזם נוצל לרעה. פן נוסף של האמת האלוהית בא לבטל/לסתור [countermand] את ניצול האמת לרעה, את עיוות האמת. אבל גם השיטה השנייה התמלאה בניצול לרעה, כפי שמועד לקרות כאשר אמת אחת נראית כסותרת אמת אחרת. עם בלעדיות [אקסקלוסיביות] מסוג זה, המיינד הדואליסטי מחריב את האחדות הפנימית הקיימת בכל הסתירות שלכם. חבל דק [a tightrope] של הסגות-גבול/הפרות מעמעם את האמת החדשה. עכשיו השוויון מנוצל לרעה ומתמלא באחידות, דבר שאינו עולה בקנה אחד עם החיוניות של ההיפתחות [unfoldment] האנושית ועם ההסתעפות והמגוון של הביטוי וההתפתחות האנושיים. הגינות [fairness], אחידות וקונפורמיות נוטלות את מקומם של היפתחות [unfoldment] חופשית ושל החופש לבטא בחירה, כישרון, התפתחות.

עכשיו, איך הדבר נראה בנשמתכם? מהי המציאות הפנימית בשיטת ממשל זו? בביטויה האלוהי, הנשמה האנושית יודעת בידעה עמוקה שלא משנה עד כמה מעוות ושלילי עשוי אדם אחר להיות, הוא או היא הם בכל זאת מניפסטציה אלוהית, וככאלה, הם שווים [equal] באמת – ברמה העמוקה ביותר. אם אתם יכולים לתפוס את הדבר, השכל הישר שלכם ואהבתכם יאפשרו לכם לתפוס ולקבוע [לזהות] גם את ההבדלים שבאים לידי ביטוי. ברמת הביטוי החיצוני, ברור שאין שוויון. שכן אלה שממלאים באחריות את משימותיהם ביקום וחיים בהתאם לחוקים הרוחניים אינם שווים בביטוי שלהם [במה שהם מבטאים] לאלה שמנצלים את החוקים באנוכיות, מעוותים אותם בהתאם למטרות המשרתות את אנוכיותם [self-serving] – באופן אישי או בחיים הפוליטיים – אלה שלא אכפת להם אם המעשים והעמדות שלהם משפיעים על אחרים לרעה. השימוש לרעה בחוקים עשוי להתבטא ברמה הגלויה או כעמדה סמויה יותר, אך בכל זאת חתרנית [בוגדנית], שהשפעותיה עשויות להיות גרועות יותר מאלה שמתבטאות בגלוי. יהיה זה אבסורד לטעון שאינדיבידואל המכחיש את המציאות האלוהית, בפנים או בחוץ, הוא שווה [equal] לאלה שמטפחים ומקיימים את האמת והאהבה האלוהיים.

זהו חוסר שוויון שניתן להכירו באופן כנה ויצירתי רק כאשר אדם מכיר גם בשוויון הבסיסי של כל החיים האלוהיים. וזהו הביטוי הפנימי, בטהרתו, של הביטוי הפוליטי החיצוני בסוציאליזם וקומוניזם.

עתה הבה נתבונן בצורת ממשל שלישית ופופולארית כיום, הדמוקרטיה הקפיטליסטית, כפי שהיא מוכרת בארץ זו. ביטויה ומשמעותה האלוהיים הם חופש ביטוי מוחלט ושימוש בשפע האלוהי בהתאם להשקעה אישית. עם זאת ובד בבד, בביטויה האלוהי היא מותירה מקום לדאוג לאלה שאינם מסוגלים, או, ברמה עמוקה יותר, אינם מוכנים ליטול אחריות על עצמם. שיטה זו אינה טוענת ברגשנות שאנשים אלה צריכים לקצור את אותם היתרונות כמו אלה שמשקיעים את כל הווייתם בחיים. היא גם לא מנצלת את אותם אנשים על מנת להצדיק את תאבת הכוח האישית של השליט. מבחינה זו, צורת ממשל זו היא הביטוי הקרוב ביותר למיזוג הדואליות בעידן החדש. ניתן לחוש כאן את המיזוג של שתי השיטות האחרות עליהן דיברתי, לפחות במידה מסוימת. זו צורת ממשל בוגרת הרבה יותר מאשר השתיים האחרות. כל הקטגוריות כוללות כמובן תת-קטגוריות.

בדמוקרטיה קפיטליסטית, העיוות הוא ברור מאוד, שוב, במובן זה שניצול הכוח לרעה על ידי מיעוט של אינדיבידואלים חזקים יותר ונחושים במזיד, עשוי לכפות עמדת נחיתות על אלה שאינם מוכנים לעמוד על שתי רגליהם. עמדת הנחיתות הזו עולה על החסרונות הטבעיים של סיבה-ותוצאה הנובעים מהסירוב לדאוג לעצמם, ותחת זאת נוטלת תפקיד פריזיטי על חשבון אחרים. אך בעיוות זה של השיטה השלישית, המנצלים הופכים לפרזיטים במובן אחר, מנצלים את אלה שרוצים לנצל. במקום לעזור להם להתעורר דרך נטיות [דיספוזיציות] הוגנות והולמות באמת, הם משחקים לידי ההצדקות [הרציונליזציות] של אלה שהם עצלים ומרמים, נותנים תוקף לתירוצים שלהם, נותנים הצדקה לכאורה לטענתם שהם חיים בעולם לא הוגן, שבו תאבי-הבצע הופכים את האנשים שהם פחות חמדנים לקורבנות.

משני הקצוות ניתן לנצל לרעה את המערכת. הנוטים לסוציאליזם יכולים להפוך לטפילים גדולים יותר ולהשתמש במבנה הכוח [power structure, ההירארכיה של בעלי השררה] כתירוץ. אלה שהם חזקים ומתמידים, שמסתכנים ומשקיעים, יכולים לנצל את השיטה לרעה ולתרוץ את חמדנותם ותאבת הכוח שלהם בטבעם הטפילי בפועל של העצלים. במילים אחרות, בשיטה זו, היות שהיא מיזוג של שתי הקטגוריות הקודמות, ניתן למצוא גם "מיזוג שלילי" של שני העיוותים. ניתן לראות זאת בחיים הפוליטיים בצורות שונות, אם תתבוננו בביטוי הפומבי. שני הביטויים, בשתי הקטגוריות, כוללים את האפשרות לניצול גדול יותר של השיטה/המערכת, רק משום שהשיטה נותנת גם יותר אפשרות למיזוג בריא של שני ניגודים לכאורה. שתי הקטגוריות האחרות מציעות פחות חופש, ולכן אולי פחות אפשרות לניצול ברמה אחת אולי זה נראה לא נכון – וזה לא נכון. אולם ברמה אחרת זה גם כן נכון. ככל שההתפתחות והחופש גדולים יותר, כך גדלה גם הסכנה לניצול ועיוות.

חופש מכיל תמיד יותר אפשרות לניצול לרעה. זוהי מציאות אוניברסלית בתוך הנשמה, כמו גם בביטויים חיצוניים. כשהניצול לרעה מגיע לשיאו, הבלבול הכואב של הדואליזם מתעורר, והמטוטלת חייבת להתנווד לכיוון הנגדי. כך, בתוך נשמתכם, אתם עשויים להתנווד בין להיות כנועים לבין להיות מורדים. שיטות פוליטיות מתנוודות בין צורות שונות של סמכותיות [authoritarianism] לבין שיטות מתירניות מדי המאפשרות לטפיל לתת נופך רגשני ל"מטרה" שלו. כך זה נמשך, הלך וחזור לאורך מאות השנים, עד שנדנד המטוטלת מצטמצם ונקודת המיזוג מתקרבת. קפיטליזם דמוקרטי או דמוקרטיה קפיטליסטית הם ביטוי מסוג זה, אך אם השיטה מתבססת על תיאוריות מופשטות ונשלטת אך ורק על ידי המיינד, האפשרות לטעות, לעיוות ולניצול תהיה נוכחת תמיד. לפיכך, יש לכוון ערוץ לקליטת הרצון האלוהי והחוק האלוהי.

לכם קל לראות איך העיקרון הזה חל על עולמכם הפנימי. כאשר ניתנת לכם יד חופשית לנהל את חייכם בצורה אחראית, כמה קל לנצל לרעה את החופש הזה, אלא אם כן אתם מתעמתים עם המניעים הנסתרים, האמיתיים שלכם בקביעות ובמסירות [conscientiously, באופן מצפוני]. כמה בגרות נחוצה כדי להתנזר מהפיתויים לנצל לרעה את החופש! כמה משמעת-עצמית נחוצה כדי לא לנצל לרעה! אתם זקוקים גם לבגרות, לכוח ולהגינות [fair-mindedness] כדי לעמוד באופן אחראי על שתי רגליכם ולא להפוך לנטל על עמיתים האזרחים. הפיתוי קיים תמיד, הן בחייכם האישיים והן הציבוריים. כאשר אתם נכנעים לפיתוי באופן קבוע, אתם מהדקים ביתר שאת את הגדרות סביב החופש הרגשי שלכם ואתם מכוונים שיטה/מערכת של עריצות פנימית שבה אתם כבר לא מרגישים חופשיים. אתם עשויים, לזמן מה, למצוא נסיבות אחרות לתלות בהן את האשם למגבלה-עצמית זו, אך כאשר אינכם יכולים יותר לעשות כן, אתם ממשיכים להיאבק בקדחתנות לעתים קרובות, בלי להבין מדוע אתם מרגישים מוגבלים כל כך בתוך עצמכם. אינכם מבינים את העריצות הפנימית שיצרתם בכך שבאופן קבוע ניצלתם לרעה את החופש שלכם ליצור, לבחור, לכוון את חייכם, את מחשבותיכם, את הרגשות ואת הרצון שלכם.

עתה הבה נתבונן – מצוידים בידע על שלוש השיטות הבסיסיות האלה, משמעותן האלוהית וניצולן לרעה בתוכם, ולכן באופן בלתי נמנע גם בחוץ – איך החוקים האלה חלים על הסיטואציה הקטנה ביותר והמיידידת בחיי הפרט, כמו גם על קנה המידה הגדול ביותר, זה של ממשל עולמי. איך ניתן לשלב את הכל בפוליטיקה ולהפוך זאת לחלק מהפוליטיקה בעידן החדש? מה דעתכם? חלק מכם חשבו על כך ועלו בהם רעיונות. אם כן, הבה נכנס לכך ביתר פירוט.

בראש ובראשונה, פוליטיקת העידן החדש חייבת, תמיד ומעל לכל, להתנהל על ידי אלה שמטפחים ערוץ [פתוח] להשראה אלוהית. אלה שהערוץ הזה לא קיים אצלם, לא תמיד יכולים לשפוט האם זה כך או לא. חוסר התפיסה הזה עשוי להיות נעוץ באינטרס לא-לדעת בגלל סיבות אנוכיות, או שהוא באמת עשוי לנבוע מ"בורות תמימה", אם יש דבר כזה. אך ככל שאינדיבידואלים מונעים ביתר רצינות לבחור את מנהיגיהם בהתאם לשיקול זה, כך ייבחרו בפועל יותר מנהיגים כאלה. איך תדעו בוודאות לגבי כל מנהיג ספציפי, זו כמובן השאלה, בייחוד כשאין קשר אישי. עם זאת, השראה פנימית יכולה גם היא לפעול ולהנחות את הכישורים האינטואיטיביים שלכם ואת בחירותיכם.

הבחירה קלה יותר היום משהיתה בימים עברו. ראשית, מערכת התקשורת מאפשרת לכם להיות יותר בקשר עם דמויות של מנהיגים פוטנציאליים ולדעת עליהם יותר. ההתקדמות הטכנית המאפשרת זאת היא עוד פן נוסף בהתבגרות המין האנושי והתפתחותו.

היום גם קל יותר לבחור מנהיגים מעוררי השראה משום שהאנרגיה והכוח של תודעת המשיח המתפשטת יוצרים ערוצים על פני כל העולם כולו. דרוש אומץ כדי לתבוע [לעצמך] תקשורת מסוג זה, וגם כדי להודות עד כמה קשה לשים בצד את האינטרס-האישי; שכן אם האינטרס-העצמי מוצב במקום הראשון, הערוץ נחסם באופן טבעי.

עם חוסר-אנוכיות בראש מעיניה, [With selflessness as the primary concern and focus], הפוליטיקה העולמית בעידן החדש תכיל את כל אחת מהשיטות האלה – לא בסתירה, אלא כשלם אינטגרטיבי. אולי נשמע לכם בלתי אפשרי שצורת ממשל יכולה לשלב גם מונרכיה ופיאודליזם, גם סוציאליזם וקומוניזם וגם קפיטליזם דמוקרטי. ובכל זאת, כך הדבר. שכן כפי שתיארתי בקווים כללים, כולן [צורות הממשל] מכילות אמת והן אינן עומדות בסתירה זו לזו. כפי שאתם מגלים יותר ויותר בנתיב האישי שלכם, כל השיטות האלה והסתירות לכאורה חייבות להתמוזג באישיות האנושית כדי [שתוכל] לבטא יצירתיות, שמחה והגשמה באופן המלא ביותר.

למעשה, אם ממשלה עולמית, או הממשלה הפנימית של אינדיבידואל, אינה מכילה בתבונה כל אחת מהשיטות האלה בביטוייה החיוביים, כמשלימות זו את זו, היא [הממשלה] לא יכולה לשמור על האיזון הדרוש לחיים הרמוניים ומלאים. ממשלה כזו חייבת להיחרס במוקדם או במאוחר. האם לא זהו המקרה, שוב ושוב, בתוך האינדיבידואל? לדוגמה, האם לא נכון שהתודעה הנאבקת מתאמצת תמיד לשמור על עצמאות ואינדיבידואליזם מופרזים על חשבון אחרים, מתוך פחד מקונפורמיזם, מאיבוד האינדיבידואליות?

והאם לא נכון באותה המידה, בצד השני של הסקאלה, שאישיות עצלה ותובענית רוצה שיטפלו בה, שיתנו לה ללא מאמץ הקל שבקלים מצידה? אישיות מסוגה רוצה לבצע את חובתה רק בצורה המינימאלית ביותר ומתוך מרי, שוטמת כל דבר שהחיים תובעים. בהיותה מלאה משטמה, היא תעשה רק את מה שאינה יכולה להימנע ממנו, בעל כורחה. זו אכן ההתנהגות של ילד סורר שזקוק להורה שיטיל עליו משמעת.

האם אינכם מוצאים תמיד תחום בנשמתכם שרוצה בהירות להשתמש בכוח ולהיות בעל שפע, ולא אכפת לו מאחרים? כל הביטויים האלה קיימים בנשמתו של כל אדם בצורה זו או אחרת. אם אינם עולים אל פני השטח, הם רובצים במסתור, ולכן כוחם רב יותר להשפיע בעקיפין על חיי האדם וסביבתו; וגם אם אינם עושים משהו אחר, הם יוצרים חומה מפרידה של בדידות ופחד. כדי לפרוץ את החומה, אדם צריך להתייצב מולם ולהתמודד איתם באמת, כדי שהחומה תוסר והערוץ האלוהי ישתחרר מהסתומה.

כך גם לגבי הפוליטיקה העולמית בעידן החדש. המין האנושי עבר דרך כל התקופות ושלבי ההתפתחות השונים האלה. בדיוק כפי שאתם, כאינדיבידואלים בהיטהרות, מוצאים את ההיבטים הללו בתוך עצמכם, כך גם האנושות מתנוודדת מצורת ביטוי אחת של החיים הפוליטיים לאחרת ועמלה לצלוח אותן, עד שמתברר [לה] ששיטה אחת אינה כולה-טובה והאחרת כולה-רעה.

אחד הפחים [pitfalls] הגדולים ביותר של האנושות להבנת האמיתות האוניברסאליות והמציאות הקוסמית של החיים בהם אתם שוכנים היא הטעות הדואליסטית שאומרת "זה נכון וזה לא נכון", וכבר אמרתי זאת כל כך הרבה פעמים. עכשיו אני מביא את העיקרון הזה אל הנושא הזה עצמו. הפוליטיקאים בעידן החדש חייבים להיזהר מלאמץ צורת ממשל אחת כנגד צורת ממשל אחרת. טבעה של פוליטיקת העידן החדש יהיה בדיוק זה שהיא לא תהיה פרטיזנית [מפלגתית, חד-צדדית], לא רק בתוך המדינה, אלא אפילו ביחס לצורות ממשל חיצוניות. משימתם של הפוליטיקאים בעידן החדש היא אכן לייצג/להדגים את כל צורות הממשל המוכרות כיום בעולם בביטוייהן האלוהיים. הדבר יכול לקרות ואף יקרה אם אנשים פותחים את הערוצים שלהם ורואים את האחדות שבסתירה לכאורה.

הדבר חייב להתחיל, וכמובן כבר החל, בקהילה שלכם עצמכם, שבה אתם משלבים מונרכיה ופיאודליזם, קומוניזם וסוציאליזם, ודמוקרטיה קפיטליסטית. אתם משלבים/מחברים את כולן [את כל צורות הממשל האלה]. כשאתם מתמרדים כנגד האחת ומצדדים באחרת, אתם כבר בעיוות. התייחסו לכך כאל תזכורת שאתם בעיוות ושאתם זקוקים להתבונן פנימה לתוך עצמכם כדי לדעת איזה חלק בכם רוצה ליצור את העיוות. האם זהו החלק העצל ששוטם את הסמכות החיצונית בלי לרצות להיות הסמכות ולשלם את מחירה? האם זהו החלק המקנא שמסרב להרוויח [ביושר] את הדבר שבו הוא מתקנא? או האם זהו החלק העוצמתי בכם שמייחל בסתר לנצל לרעה את הכוח? התבוננו בחלק בכם שעשוי לרצות להשתמש בפורמט אחד כנגד השני כאשר אין זה הולם, בגלל משהו אנוכי [self-serving] ושלילי שמוסתר.

כאשר הפורמט הוא הפורמאט ההולם, לעולם לא תהיה סתירה. כל בעיה שעולה לא תיוחס לפורמט או לביטוי החיצוניים של העקרונות הנצחיים הפנימיים והאלוהיים, אלא אתם תתבוננו ברמות אחרות של המציאות לחיפוש הפיתרון – רמות שמכילות הפרות אישיות-מאוד של האמת, לא משנה עד כמה "ציבורי" עשוי הנושא להיות. אז תמיד יהיה בכל פורמט מקום לפורמט אחר. הדרך היחידה להגיע להרמוניה זו ולאחדות רוח כזו בניהול [government] הקהילה שלכם, כמו גם בניהול-העצמי שלכם – ניהולה של האישיות המורכבת ורבת הפנים שאתם – היא להיכנע לחלוטין לרצונו של הגבוה מכל. התבוננו בהיבט בתוכם שנתע מהכניעה הזו, שמעוור את עצמו כדי לא לראות שבנושא ספציפי, כניעה היא הבחירה ההולמת, ושמסרב להיכנע לרצון האלוהי, ואז תבינו את החסימות שלכם.

הקהילה שלכם גדלה במהירות רבה. היא זקוקה ליותר ויותר עמודי תווך אחראיים שהעיקרון הזה ידוע להם ושמקדישים את חייהם באופן מוחלט להיות ערוץ אלוהי. לכן אלה מכם שרוצים לנהוג כך לגבי כל נושא שעולה, שמציג בעיה בפנים או בחוץ, בתגובות הרגשיות שלכם או במניפסטציות חיצוניות, או בשתייהן, היכנסו אל תוך עצמכם ושאלו: "האם יש אלוהים בנושא ספציפי זה או אחר?" אם אתם שואלים את עצמכם בכנות, אתם תקבלו את התשובה מהדרך שבה אתם מרגישים. ואלה מכם שנושאים יותר באחריות לניהול הקהילה שלכם יהפכו אז, ישירות או בעקיפין, למשפיעים ביצירתה של פוליטיקת העידן החדש. אולי כך יפיץ הדבר את האמיתות עליהן אני מדבר כאן, ויסיר את הפילוג/ההפרדה הלא נחוצה של מפלגה אחת, או ממשלה, או פורמאט שהולכים כנגד האחר ובכך מתעלמים מהנושאים האמיתיים שיוצרים את הבעיה. רק אז ניתן יהיה לחוות את המציאות האלוהית בכל הפורמטים האלה; ואז גם תבינו איך כל אחת ואחת מן המציאויות האלוהיות יכולה להתעוות ולשמש לרעה.

כאשר האנושות תגיע אל [השלב שבו היא מאמצת] גישה כזו לבעיות אנוש, יהיה זה צעד ענק בהתבגרותה. נכון לעכשיו, מספרם של אלה הרואים את החיים במונחים אלה הוא נמוך יחסית. רוב בני האדם נוטים עדיין לומר, "העמדה הזו היא הנכונה, או העיקרון הזה הוא הנכון, והעמדה ההיא מוטעית, או העיקרון ההוא מוטעה; פורמט אחד הוא טוב, האחר גרוע". רוב בני האדם בכלל, ובחיים הפוליטיים בפרט, פועלים עדיין ברמת עצמי-המסכה. במובן אחד זו התקדמות, מבחינה זו שבימים עברו הרמה הכללית היתה זו של החצנה בוטה של העצמי הנמוך – על ידי מנהיגים ומונהגים כאחד. איש לא טרח להסתיר זאת אפילו. האינדיבידואל, כמו גם המין האנושי כישות אחת, צריכים לצלוח את [כל] עקומת האבולוציה [the curve of evolution]. יצירת המסכה היא הפן הראשון בהבנה שהעצמי הנמוך אינו קביל והוא "לא משתלם". חרף האנוכיות [self-serving] והצביעות שבכך, זהו שלב הכרחי באופן זמני, עד הגעה ליתר בגרות. אחר כך ניתן לזהות את העצמי הנמוך ולהעריכו [evluate], דבר שהופך את עצמי-המסכה למיותר. זוהי הדרך היחידה אל העצמי הגבוה.

אתם, כאינדיבידואלים, נמצאים כבר מעבר לזה ונאבקים להסיר את עצמי המסכה שהוא כעת הכלל המקובל, וכביכול גם "הכרחי", לחיים הפוליטיים ולפוליטיקאים. אינכם צריכים יותר לחיות במסגרת ההתייחסות הזו – של עצמי המסכה והדואליזם של טוב מול רע. ואיזו הקלה, איזו השתחררות זו לגלות ולראות – לא רק בראיית העולם שלכם, אלא בכל הגישה שלכם לחיים, לעצמכם ולמערכות היחסים שלכם – את היופי, האמת, הממשות, האהבה, הנכונות בכל שיטה, ולראות היכן ואיך כל אחת מעוותת. זוהי הדרך האבולוציונית אל תוך העידן החדש, שיחשוף אמיתות גדולות בהרבה משאתם מסוגלים עדיין לחלום עליהן. אך כל עוד אינכם מטפחים חזון זה/הסתכלות כזו, האמיתות האלה אינן יכולות לחשוף את עצמן בפניכם.

ייתכן שאתם מרגישים, יקיריי, את הזרמים הכבירים של האנרגיה העוצמתית שאותה יצרתם ושאתה אתם בונים עולם חדש ויפה. כל אחד מכם מוכלל בביטחון העמוק ביותר, בהדרכה מעולמו של האל. אתם מבורכים.

נערך על ידי ג'ודית וג'ון סולי